

Právě mořský maják považuje tento autor za výstižnou metaforu toho, čím by měl rodič pro své dítě být. Maják stojí pevně ve vichrech i bouřích a vrhá své bezpečné světlo tam, kde je temnota. Zní to dobře, ale výsledek nelze zaručit. Je však třeba stále to zkoušet. Maják a jeho světlo určují hodnotové hranice našeho světa, kde se zdá být možné všechno. Bezbřehé a rozostřené žití nepřináší jedinci ani společnosti nic pozitivního. Naopak, obecně platné hodnoty – láska, ohleduplnost, úcta, solidarita, odvaha, zodpovědnost, sebeovládání, pomoc bližnímu, které vycházejí z dobrého srdce, ukazují správnou cestu. Je dobré přitom vzít za své přesvědčení, že my lidé jsme, podle vědce a teologa Marka Orko Váchy, obyčejné bytosti předurčené k neobyčejným skutkům.

Tato kniha dobře ví, o kom mluví a ke komu mluví.

Eva Katrušáková
zakladatelka Celé Česko čte dětem

POGO ANDĚLŮ NA ŠPIČCE JEHLY

PETR STANČÍK

od: amonita@flashi.net

komu: karakal@postilion.com

předmět: Pozdrav z Nudánska

Milovaný kapitáne Karakale!

Závidím ti tvůj klid v kulaté strážnici na vrcholku majáku, který se zvedá z útesu bíčovaného vlnami Sargasového moře, kam plují tisíce kilometrů úhoři z celého světa, aby přivedli na svět malé úhoříčky. Chtěla bych být s tebou, dolévat petrolej do lamp, cítit čočky majáku a vařit ti chutný chaluho­vý čaj.

Místo toho musím tvrdnout tady v Nudánsku, kde mi nikdo nerozumí, a chodit do školy, která mě vůbec nebaví.

U nás v Nudánsku sice máme parlamentní demokracii, ale ve skutečnosti tady vládne šílená nuda. Naštěstí se moji rodinní příslušníci občas postarají o drobné povyražení.

Třeba náš tátomec (čili táta lakomec) vykoumal, že ušetří, když bude kupovat kávu v zrcích a doma si je mlít. I zakoupil pytel suroviny, nasypal do elektrického mlýnku, zmáčkl knoflík. Mlýnek zařval, špatně nasazené víčko přístroje odletělo a kávová zrnka se rozprskla po celém bytě. Tátomec pak tu spoušť musel až do večera přechroustávat vysavačem. A druhý den zase koupil mletou.

Jinak je to ovšem spíš k breku. Rodiče ani spolužáci mi vůbec nerozumí. A jak by taky mohli, když sobě nerozumím ani já sama?

Kapitáne Karakale, je mi moc smutno. Kdy už budeme spolu?

Tvoje Amonita

od: karakal@postilion.com
komu: amonita@flashi.net
předmět: Re: Pozdrav z Nudánska

Drahá Amonitko,

tvůj čaj by mi nejspíš nechutnal, zdejší hnědé chaluhy se totiž nazývají hroznovice, protože mají hroznou chuť a nepozřou je ani ryby měsíčníci, které jinak sežerou kdejakou hnusotu, dokonce i medúzy.

A tu šílenou nudu ti nevěřím, ani co by se bezrukému kormidelníkovi za nehet vešlo. Dobře vím, že jsi chytrá dívka a zajímá tě spousta věcí. Čteš velehory knížek, píšeš básně, luštíš záhady lidstva a snažíš se vyřešit ubývání pitné vody na naší planetě. To je dobře.

Z toho pocitu, že ti nikdo nerozumí, si nic nedělej. Během dospívání se tak cítí každý a hlavně, má to smysl. Příroda nás tím připravuje na samostatný život, abychom se odpoutali od rodičů a mohli si založit vlastní rodinu. Proto nám táta i máma najednou připadají postižení a nechápaví. Ale není to pravda a brzy je zase budeš mít ráda, jenomže jinak.

A nejsi v tom sama, musí si tím projít všichni. Když mi bylo čtrnáct, jako je teď tobě, dělal jsem ještě horší věci. Dokonce jsem utekl z domova a dal jsem se k pirátům, čehož jsem pak trpce litoval. Tedy toho útěku, piráti byli fajn.

Už musím končit. Padá soumrak a já půjdu zapálit lampy, aby lodě netroskotaly.

Žij blaze,

Tvůj kapitán Karakal, správce majáku Kamenný vykřičník, Sargasové moře

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Důležitý seznam

Milovaný kapitáne Karakale!

Rozhodla jsem se, že ti napíšu seznam všeho, co nejvíc miluji a nenávídím.

Miluji:

- tebe a zas tebe
- čokoládu se slaným karamellem a papričkou Jalapeño

- číst praskliny ve zdi
- po probuzení dál ležet v posteli a vzpomínat na sny
- nechat si jednu ruku olizovat kočkou (drsně) a zároveň druhou psem (hladce)

Nenávídím:

- vyzvídání rodičů, jestli už mám kluka
- vimrlata
- pavouky, kteří mi vlezou do pokoje a schovají se, aby mi mohli ve spaní cupítat po obličejí a zakopávat o vimrlata
- když krájím chleba a nedojezu nožem do stejného místa v kůrce, odkud jsem začala řezat
- šlápnout bosou nohou do slimáka zalezlého v botě, což se mi stalo jen jednou a od té doby boty před nazutím zkoumám
- ze všeho nejvíc špínu Kryšpínu!

Tvoje Amonita

od: karakal@postilion.com
komu: amonita@flashi.net
předmět: Re: Důležitý seznam

Kdo je to špína Kryšpína?

KK

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Re: Re: Důležitý seznam

Kryšpína Slepíčáková je moje spolužačka ze 7. A. Myslí si o sobě, že je krasavičce a že z ní bude modelka. Přitom je vymaštěná jako forma na bábovku. Hlavu má jen proto, aby jí nepršelo do krku. A taky aby se mohla patlat mejkapem. Chodí zmalovaná hůř než Lennonova zeď na Kampě. Klukům se to ovšem líbí. A tahle Kryšpína mi nedávno udělala strašnou ostudu. Abys rozuměl, já mám moc ráda praskliny ve zdi. Líbí se mi, jak se divně klikatí, jak si hledají slabá místa v omítce a tudy si pomaloučku prokousávají cestu. Připomínají

mi písmena nějakého dávno zapomenutého jazyka. Jsou to pra-skliny, prostě hodně staré skliny. Moc krásné praskliny máme u nás ve škole na stěně chodby u šaten. Jenomže jsou plné prachu, což mi vadí. A tak jsem z máminy kabelky vyfoukla kosmetický štětec. Mámě stejně k ničemu není, protože je už stará. A chodila jsem tím štětcem praskliny tajně čistit. O velké přestávce, když tam nikdo nebyl. Jenže ta zmije Kryšpína to nějak vyčenichala, schovala se mezi kabáty a natočila mě na mobil. To video pak pověsila na internetovou společenskou síť GloBall. Přidělala k tomu ujetou hudbu a titulek TRHLINA VYMETÁ TRHLINY. Samozřejmě pod falešným profilem, ale já ji odhalila. Ta dutá hlava totiž netuší, že videosoubory mají v metadatech uložený model i výrobní číslo svého přístroje. Takže jsem vypátrala, že tohle video natočil nejnovější mobil značky Dingdong Nebula, který má na celé škole jediné Kryšpína. Poněvadž stojí hrůzu peněz a její rodiče ji strašně rozmazlují.

Poslala jsem na GloBall stížnost a oni to video smazali. Jenže to už mělo asi milion zhlédnutí a navrch tunu smajlíků, co řvou smíchy, až jim z očí stříkají slzy.

Strašně jsem tenkrát brečela a mezi lidi dlouho chodila jen s kapucí od mi-kiny staženou do tváře. Teď už to přebolelo, ale přezdívka Trhlina mi už zůstala.

Tvoje Amonita

od: karakal@postilion.com
komu: amonita@flashi.net
předmět: Re: Re: Re: Důležitý seznam

Drahá Amonitko,
bez dovolení tě natočit, a ještě to vystavit na internetu bylo od špíny Kryšpíny opravdu hnusné. Víš, za mého mládí se ještě po ulicích proháněli mamuti a nebyl žádný internet, takže jsem nic podobného nezažil. Dobře však vím, že ponížení a posměch dovedou bolet víc než námořnický výprask devíticásou kočkou. Jsem na tebe hrdý, jak jsi se s tím vyrovnala. Leč nepotrestané zlo pachatele povzbuzuje k dalším zločinům. Pokud by ta holka s kyberšikanou pokračovala, řekni to rodičům nebo třídní učitelce a jděte s tím na policii.

Moře je azurově klidné, v Bermudském trojúhelníku se dnes nikdo neztratil a úhoří se třou jako diví.

Tvůj kapitán Karakal, správce majáku Kamenný vykřičník, Sargasové moře

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Soutěž pro modelku

Milovaný kapitáne Karakale!

V případě nastal nečekaný zvrat. Špína Kryšpína se mi dnes ve škole nečekaně začala vtírat do přízně. Dokonce mi přinesla moji oblíbenou čokošku se slaným karamellem a papričkou Jalapeño značky Montezuma's Last Wish. Hned mi bylo jasné, že zmije něco potřebuje. A taky že ano. Lezlo to z ní jako zaschlá pasta z tuby. Našla prý na internetu, že slavný fotograf modelek Gino Tonik vyhlašuje soutěž: první dívka, která splní jeho sedm úkolů a vyluští sedm hádanek, získá exkluzivní modelingovou smlouvu. Video se splněným úkolem a řešení hádanky má pověsit na svůj profil v síti GloBall, pak dostane další. Varovala jsem Kryšpínu, že je to celé hrozně podezřelé, jenže si nedala poradit. První úkol byl snadný, stačilo si jen na hlavu vyklopit hrnec vařených špaget a pořádně oblemcat kečupem, už to má natočené.

Ale s hádankou nemůže hnout, a proto se obrátila na mě, dobře ví, že jsem odbornice na záhady. Ta první hádanka zní:

Označuje datum narození
vojáci ji nosí na rameni.

Kryšpína si nejdřív myslela, že je to puška. Vojáci přece nosí pušky na ramenou. Jenže potom jí došlo, že puška neoznačuje narození. Spíš úmrtí. Čili puška nesedí a nic jiného ji nenapadá.

Samozřejmě jsem správné řešení věděla hned: HVĚZDA. To bylo radosti!

Jsem zvědavá, jak bude ta divná soutěž pokračovat.

Kapitáne Karakale, měj se sargasově.

Tvoje Amonita

od: karakal@postilion.com
komu: amonita@flashi.net
předmět: Re: Soutěž pro modelky

Drahá Amonitko,

buď ve střehu! Internet se hodně podobá oceánu: většina jeho obyvatel jsou neškodné rybky, bezcílně plující v hejnech tam, kam je zanesou mořské proudy. I obrovské velryby, které se zajímají jen o to, jak přecedit tlamou co nejvíc planktonu. Jenže taky draví žraloci či slizké chobotnice s chapadly plnými přísavek. A tam v hlubinách, kam nikdy neproniknou sluneční paprsky, číhají bytosti tak odporné, že mohou žít jen potmě. Spousta predátorů loví slabší svou rychlostí a silou. Ti nejzákladnější však číhají na kořist skrytí pod masami hodných, nebo dokonce krásných tváří. A když konečně ukážou zuby, na útěk už bývá pozdě.

Tvůj kapitán Karakal, správce majáku Kamenný vykřičník, Sargasové moře

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Druhá

Milovaný kapitáne Karakale!

Gino Tonik dnes poslal druhé kolo soutěže. Úkol byl oloupat citron a po plátcích ho celý sníst. Kryšpína to zvládla, i když se přitom děsně ksichtila. Hádku jsem zase musela vyluštit za ni:

Stejným slovem můžeš zvát
hlínu, planetu i stát.
Řešení je: ZEMĚ
Tvoje Amonita

od: karakal@postilion.com
komu: amonita@flashi.net
předmět: Re: Druhá

Drahá Amonitko,

myslím, že rébus jsi opět vyluštila správně. Chytrá.

Opatruj se! Pozor na temné hlubiny!!!

Tvůj kapitán Karakal, správce majáku Kamenný vykřičník, Sargasové moře

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Třetí

Milovaný kapitáne Karakale!

Třetí úkol: spolknout zaživa akvarijní rybičku. Kryšpína obětovala svoji oblíbenou závojnátku Báru a nezvedl se jí žaludek, ani když jí pak Bára mrskala ploutví v bříše. Zato já jsem se při pohledu na ty dvě málem pozvracela.

A třetí hádanka:

Šestnáct mil od Merlinovy sluje
Artuš k Michalovi dovesluje.

To mi už dalo trochu zabrat. Zjistila jsem, že Merlinova sluj leží v anglickém hrabství Cornwall na břehu Keltského moře, kousek od hradu Tintagel, kde se podle legendy narodil král Artuš. Veslovat podél pobřeží odsud je možné buď na jihozápad nebo severovýchod. Směrem na jihozápad není nic zajímavého, ale šestnáct mil severovýchodně jsem našla městečko jménem Bude s kostelem svatého Michala a všech andělů. Řešení je tedy: BUDE

Tvoje Amonita

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Čtvrtá

Milovaný kapitáne Karakale!

Čtvrtý úkol: vyčistit si zuby kartáčkem namočeným do sójové omáčky. Čer-

ná tekutina Kryšpíniny zářivě bílé zuby proměnila v chrup staré čarodějnice, budoucí modelka se však ani na vteřinku nepřestala usmívat do kamery.

Čtvrtá hádanka:

Čtvrtá hodina odbila a lampa ještě...

Co dělala? Budeš hádat nebo vřeštět?

Kryšpína zase nevěděla, očividně nikdy nečetla Svatební košile od Káji Járy Erbena ani nehrála moji milovanou dětskou hororovou hru „Krvavé koleno“.

Řešení je jasné: SVÍTILA

Tvoje Amonita

od: amonita@flashi.net

komu: karakal@postilion.com

předmět: Pátá

Milovaný kapitáne Karakale!

Pátý úkol: vylízt zmrzlinu a přitom skákat na jedné noze. Nakonec byly vylízané obě. Zmrzlina i Kryšpína.

Pátá hádanka:

Celému světu vládne,
moudrého nenapadne.

Řešení: HLOUPOST

Tvoje Amonita

od: amonita@flashi.net

komu: karakal@postilion.com

předmět: Šestá

Milovaný kapitáne Karakale!

Šestý úkol: chytit do ruky živou mouchu. Povedlo se až po celodenním tvrdém tréninku a na videu stejně nic není vidět, protože ruka byla tou rychlostí úplně rozmazaná.

Šestá hádanka:

S ním je všechno možné, moucha letí skrz sklo,
bez něj je Morava menší než Slezsko.

Tonikovy úkoly i hádanky jsou čím dál tím těžší. Chvilí jsem vůbec netušila, která bije, naštěstí jsem si vzpomněla na tu správnou lidovou písničku.

Řešení je: KDYBY

Tvoje Amonita

od: amonita@flashi.net

komu: karakal@postilion.com

předmět: Sedmá a poslední

Milovaný kapitáne Karakale!

Sedmý úkol byl nejtěžší: jít o půlnoci na hřbitov a napsat křídou své jméno na hrob. Kryšpína už jenom z té představy šlela strachem. Věčně totiž čučí na samé mládeži nepřístupné horory, sjíždí manga komiksy prosáklé krví a pak se všeho bojí. Tak dlouho do mě hučela, až jsem slíbila, že ji tam doprovodím. Byl tady ovšem další problém: hřbitovy se na noc zamykají a hlídají, aby odsud bezdáci neodváželi urny s popelem a železné anděly smrti do sběru. Naštěstí vím o jednom místě, kde už se dávno nepohřbívá a kam už tím pádem nikdo ani nechodí plakat na hrob – starý hřbitov šilenců za blázincem v Bohnicích. Dá se tam vlézt skrz krásnou prasklinu ve zdi a je to ráj všech milovníků funerálního umění. Kameníci byli zřejmě také chovanci blázince, protože náhrobky mají šílené tvary a jsou na nich vytesané nápisy, které nedávají smysl. O půlnoci jsme se tedy protáhly prasklinou, rozklepaná Kryšpína se začala jednou rukou podepisovat na hrob a druhou to natáčet na mobil. Najednou jsem si všimla, že nám z nohou vylézají černí hadi. Stíny! U vchodu do hřbitova se objevilo světlo a zazněly kroky. Rychle jsem popadla Kryšpínu za ruku a vrhly jsme se do trávy za náhrobek. Dopadly jsme na něco dlouhého a tvrdého. Nejdřív jsme myslely, že je to mrtvola, ale ukázalo se, že je to vysoký hubený kluk oblečený v nindžovském hábitu, který se tady schovával před námi. Potichoučku jsme se představili. Prý se jmenuje Kubakiel, přišel sem kreslit lidské kosti na obal alba heavensmetalové kapely „Angels dancing on the head of a pin“, pro kterou píše texty a taky hraje na idiofon. Světlo se mezitím přiblížilo. Vydávaly ho hořící smolné louče, které nesly postavy zahalené do černých pláštů s kápěmi přes hlavy. Zastavily se jako naschvál právě u našeho hrobu, popadly rýče a začaly vykopávat nebožtíka. Nejspíš

parta satanistů, která tu zamýšlí provádět nějaké hnusné obřady. Kryšpína si držela oběma rukama pus, bylo však jasné, že se už dlouho neudrží a začne ječet. Zašeptala jsem, ať jdou za mnou a všichni tři jsme se proplížili zpátky k prasklině ve zdi. Saťáci byli naštěstí tak zabraní do znesvěcování hrobu, že si nás ani nevšimli. Kryšpína na závěr ještě spadla do jámy, naštěstí na měkkou hromadu uschlých kytek a smutečních věnců, takže se jí nic nestalo. Domů jsme dorazily celé potřhané, špinavé a vyjukané, ale hlavně že živé a zdravé.

Sedmá hádanka:

Ráno vidíš v zrcadle
její rysy povadlé.

Chudák Kryšpína, hlava jí to nebrala. Povídám jí: Co vidíš ráno v zrcadle? A ona na to: no sebe. A já: Tak kdo je to? Načež ona: Někdo za mnou? Grrrrrrr! Nakonec jsem to vzdala a prozradila jí správné řešení: KRYŠPÍNA SLEPIČÁKOVÁ

Všech sedm úkolů je splněno a sedm hádanek rozluštěno. Kryšpína teď čeká, až přijede Gino Tonik v bílém kabrioletu a předá jí tu exkluzivní modelingovou smlouvu. Já zase čekám, kdy jí to celé doteče.

Tvoje Amonita

od: karakal@postilion.com

komu: amonita@flashi.net

předmět: Re: Sedmá a poslední

Drahá Amonitko,

nevím jak Kryšpíně, ale mně už začíná pomalu docházet, kdo za tím vším stojí. Gino Tonik není vůbec žádný fotograf modelek, nýbrž přesmyčka slova Inkognito. Taky jsem si prohlédl Kryšpínin profil na síti GloBall. Příspěvky se řadí tak, že ty nejnovější jsou nahoře. Takže řešení hádanek seřazená pozpátku dávají dohromady nápis:

KRYŠPÍNA SLEPIČÁKOVÁ. KDYBY HLOUPOST SVÍTILA, BUDE ZE MĚ HVĚZDA.

Amonitko, přiznej se: že jsi tu past na Kryšpínu políčila ty.

Tvůj kapitán Karakal, správce majáku Kamenný vykřičník, Sargasové moře

od: amonita@flashi.net
komu: karakal@postilion.com
předmět: Konec vše napraví

Milovaný kapitáne Karakale!

Obávám se, že ti začíná na majáku strašit ve věži a ve věži šplouchat na maják. To máš z toho, že jsi tam pořád sám.

Nakonec všechno dopadlo dobře. Kryšpína si sice na GloBall uřízla náramnou arciostudu a její videa s kečupovým přelivem vlasů nebo sójovým úsměvem trhají rekordy ve sledovanosti, ale když ochutnala vlastní hořké kapky, úplně se změnila. Přestala se patlat mejkapem a snít o modelingu. Stala se z ní bojovnice proti kyberšikaně a z nás dvou jsou teď nejlepší kamarádky. Ovšem zůstávám ve střehu.

A Kubakiel, ten kluk ze hřbitova, mě docela zajímá. Jeho kapela „Angels dancing on the head of a pin“ bude mít brzy koncert, možná si ho půjdu poslechnout. Nežárliš?

Kapitáne Karakale, kdy už se mi přestanou dělat vimrlata?

Tvoje Amonita

TANEČNICE

PETRA SOUKUPOVÁ

Dádo, ty vždycky všude jenom překážíš, řekne mi Pavel, když si vybírám ve skříní oblečení, a tak mu řeknu, že překáží leda tak on, a začnem se před tou skříní strkat, jasně, že má větší sílu než já, a tak mě odstrčí pořádně a já mu řeknu, že je idiot, a on do mě strčí ještě víc, a já bych spadla, ale jenom pozadu dosednu na postel, takže dobrý, ale jak dosednu, tak cítím, jak to křuplo, a vím, co to je, jsou to moje brýle, neměla jsem si je pokládat na postel, ale položila, a teď se rozbily a to je špatný, moc špatný.

Rychle se podívám, třeba to není nic vážného, ale vidím, že je, praskla obroučka tam, kde je sklo, a to sklo prasklo taky, to je průšvih. Taky se ulomila nožička, která už jednou ulomená byla, ale to už je jenom to nejmenší, nejhorší je to sklo, a když to vidím, tak se rozbřečím, jako kdybych byla malá.

Co blbneš, řekne Pavel, tak se to slepí, ne?

Oženu se po něm, jasně, že se to slepí, ale stejně to nebude držet, tu nožičku lepím skoro každéj den, ale teď mám prasklý sklo, budu si muset koupit nový brýle, a proto brečím, peníze poprvé v životě mám, ale chtěla jsem něco stokrát lepšího než brýle, chtěla jsem taneční dres a hlavně se přihlásit do tanečního kroužku, protože tančím fakt skvěle, ale nikdo to neví, ale já tanec miluju, sama doma si tancuju pořád a vím, že jsem fakt dobrá, přemýšlím o tom už týden, že ze mě bude tanečnice a že budu mít krásný šaty, a je to to nejhezčí přemýšlení v mém životě, a teď z toho nic nebude, teď budou nové brýle.

Nenávidím tě, řeknu Pavlovi, ale to je tak všechno, co můžu dělat, nemá ani cenu to říkat rodičům, za prvý si mám na brýle dávat pozor, a jestli jsou tyhle rozbitý, tak si můžu vzít ty starý, protože dioptrie se mi od minula nezměnily, za druhý, i kdyby uznali, že to je Pavlova vina, což rozhodně je, tak co by s tím mohli dělat, Pavel, stejně jako já, nedostává žádný kapesný a nemá žádný pe-